

توی باغ ایستادهام و دارم نقشه می‌کشم.
دست‌هایم پر از دانه و بذر و ذهنم پر از روئیا است.

خورشید بهاری بر برف‌های خوابآلود می‌تابد تا آن‌ها را آب کند.

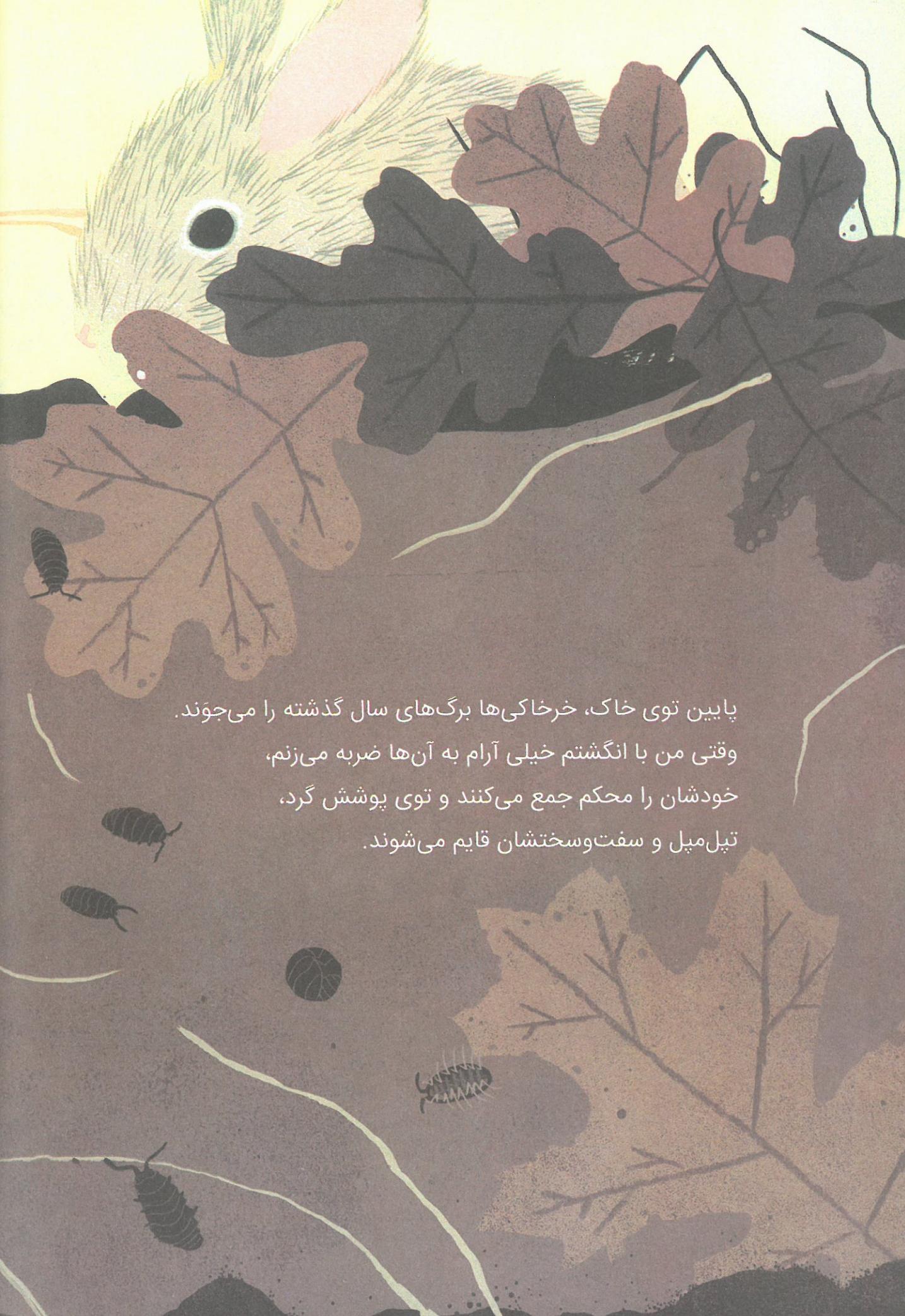
باد در میان گیاهان پارسال هوهو می‌کند و چکمه‌های من در گل فرومی‌رود.

مامان بزرگ می‌گوید: «هنوز وقتی نشده است.
چیزهایی که پایین توی خاک هستند، باید کم‌کم گرما ببینند
تا خشک شوند.»

من می‌پرسم: «آن پایین چه خبر است؟»

پایین توی خاک، خرخاکی‌ها برگ‌های سال گذشته را می‌جونند.
وقتی من با انگشتیم خیلی آرام به آن‌ها ضربه می‌زنم،
خودشان را محکم جمع می‌کنند و توی پوشش گرد،
تپل‌میل و سفت‌وسختشان قایم می‌شوند.